

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 387.

Tolyte Session.

9de Møde.

Torsdagen den 24de Januar Kl. 4. Efterm.

(Fortsat.)

Tscherning: Saasnart den ærede Minister kunde udtale sig ganske simpelt og klart, saasnart han kunde sige: Jeg erkender og jeg er overbevist om eller haaber, at mine Collegaer med mig erkende, at den Lovgivnings-Virk-somhed, hvorom der her er Tale, alene angaaer Kongerigets Minister og ikke staaer under nogenformhelt Indflydelse fra Krigsministeriet, det er en simpel og reen Lovgivnings- og Ad-ministrations-sag for Kongerigets Bedkommende — saasnart han kunde sige det, saa skulde jeg naturligviis ikke insistere paa dette Forslag, thi saa veed jeg godt, hvilken Det jeg kan gaae for at bringe en Lov derom tilveie; men naar ærede Ministre bestandig kunne sige: Krigs-ministeren vil det ikke! saa have vi ikke den Indflydelse, som den ærede Minister henviste os til. Det er for at haandhæve vor Ind-flydelse i denne Sag, at jeg har foreslaaet den Bestemmelse, som et aaret Medlem nu meente var saa ængstelig, han kan rolig stemme der-for, og der vil ikke være nogen Vanskelighed dert. Vi ere komne over langt større Vanske-ligheder; jeg har naturligviis godt forudsæet disse Indvendinger, men jeg har kjendt dem saa længe, jeg er saa øvet i dem, at jeg godt veed, de slet ikke have Noget paa sig. Hvis jeg altsaa ikke skal vedblive at holde paa Forslaget, saa maa jeg have en positiv Erklæring fra den ærede Minister om, at han tilfulde erkjen-

der og haaber, at hans Collega ogsaa erkender, at det er et reent kongerigt Spørgsmaal, hvor-ledes Sessionsvæsenet skal indrettes og Ses-sionen skal afholdes.

Judenrigsministeren ad interim: Maa jeg blot bemærke, at der fra Krigsmini-sterens Side ikke er nogen Grundring mod det gjorte Forslag; det er Justitsministeren, som af de Grunde, jeg har tilladt mig at udbæve, har nedlagt den bestemteste og meest afgjørende Protest mod denne Bestemmelse. Heri fore-kommer det mig, at der ligger en Vefvarelse af den ærede Rigsdagsmands Dyringer, men iøvrigt vil han ikke tage mig det ilde op, at det Forhold ligger mig noget fjernere; naar jeg skulde dømme efter, hvorledes det i Die-blikket staaer for mig, saa forekommer det mig, at Sessionsvæsenet er Noget, som maa høre under Justitsministeriet, men disse Forhold have ikke saaledes været Gjenstand for mit Overveielse, at jeg tør udtale nogen Mening, som skulde kunne udøve nogen Indflydelse paa den ærede Rigsdagsmand. Jeg vil kun gjen-tage, hvad der forekommer mig at have en temmelig afgjørende Betydning, at Krigsmini-steren ikke har nedlagt nogen Indsigelse imod Endringsforslaget under Nr. 4; det er, som sagt, fra Justitsministerens Side, at denne bestemte Indsigelse er kommen, og det af de Grunde, som jeg har tilladt mig at anføre.

Tscherning: Da jeg hører, at Justits-ministeren er saa afgjørende derimod, og vi ikke kunne faae en klar Erklæring derover, saa vil jeg paa Grund af det Kjendstab, jeg har